

Zomer van verraad

James Patterson

Zomer van verraad

Vertaald door Riek Borgers-Hoving

SAGA Egmont

Zomer van verraad

Vertaald door Riek Borgers-Hoving

Originele titel *Lifeguard*

Foto auteur © Stephanie Diani

Eerste druk april 2024

Copyright © 2024 James Patterson en SAGA Egmont

NUR 332

ISBN: 9788727174846 (POD paperback)

ISBN: 9788728349892 (e-book)

ISBN: 9788728350133 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Deel 1

De grote klapper

1

‘Niet bewegen,’ zei ik tegen Tess. Ik hijgde en was nat van het zweet. ‘Niet eens met je ogen knippen. Zelfs als je alleen ademhaalt, word ik vast wakker en dan blijkt dat ik weer loop te sjouwen met ligbedden bij het zwembad en dat ik nog steeds naar die bloedmooie meid staar met wie ik iets ongelooflijks zou kunnen beleven. Dan heb ik dit allemaal gedroomd.’

Tess McAuliffe glimlachte en in die prachtige, blauwe ogen zag ik wat ik zo onweerstaanbaar vond aan haar. Het was niet alleen dat ze een stuk was van de eerste orde. Ze was meer dan alleen mooi. Ze was slank, atletisch, had een volle bos kastanjebruin haar dat ze in een lange vlecht droeg, en een lach die zo aanstekelijk was dat je zelf ook wilde lachen. We hielden van dezelfde films, zoals *Mememto*, *The Royal Tenenbaums* en *Casablanca*, en we lachten vaak om dezelfde grapjes. Sinds ik haar had ontmoet, kon ik aan niets anders denken.

Er verscheen een meelevende blik in haar ogen. ‘Jammer van je fantasie, Ned, maar we zullen het risico moeten nemen. Je plet mijn arm bijna.’

Ze duwde tegen mijn borstkas en ik rolde op mijn rug. De glanzende, zijdezachte lakens in haar dure hotelsuite waren verkreukeld en vochtig. Mijn spijkerbroek, haar sarong met luipaardprint en een zwart bikinibroekje slingerden ergens op de grond. Een halfuur geleden zaten we nog tegenover elkaar in het chique Café Boulud in Palm Springs en aten we hamburgers – dertig dollar per stuk! – fijngemalen lendenbiefstuk gevuld met foie gras en truffels.

Op een gegeven moment streek haar been langs het mijne. We haalden het bed nog net.

‘Ah,’ verzuchtte Tess, terwijl ze zich op een elleboog hees, ‘dat is beter.’ Drie gouden Cartier-armbanden bungelden losjes om haar pols. ‘En kijk nou, je bent er nog steeds.’

Ik haalde diep adem en voelde voorzichtig aan de lakens. Vervolgens klopte ik op mijn borst en mijn armen, alsof ik nog meer bevestiging zocht. ‘Ja,’ zei ik grijnzend.

De middagzon bescheen de Bogart Suite in het Brazilian Court Hotel, een tent waar ik nauwelijks een drankje kon betalen, laat staan de luxueuze suite met uitzicht op de binnenplaats, die Tess al twee maanden huurde.

‘Ik hoop dat je begrijpt, Ned, dat zoiets als dit niet vaak gebeurt,’ zei Tess een tikje verlegen, waarna ze haar kin op mijn borst liet rusten.

‘Zoiets als wat?’ vroeg ik, terwijl ik in haar blauwe ogen staarde.

‘O, wat zou ik toch bedoelen? Een afspraak voor een lunch maken met iemand die ik maar één keer op het strand heb gezien. En hem dan midden op de dag hiernaartoe meenemen.’

‘O, dat...’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat gebeurt mij zeker één keer per week.’

‘O, is dat zo?’ Ze drukte haar kin vinnig tussen mijn ribben.

We kusten elkaar en ik voelde iets tussen ons opnieuw de kop opsteken. Het zweet op haar borsten was warm en zelig, en mijn hand gleed omhoog over haar lange, soepele benen naar haar achterste. Hier vond iets magisch plaats. Ik kon mijn handen niet van Tess afhouden. Ik was bijna vergeten hoe het is om je zo te voelen.

Alsof je een hand vol azen hebt, zo noemen ze dat waar ik vandaan kom. En dat is ten zuiden van Boston, uit Brockton, om precies te zijn. Alsof je twee wedstrijden na elkaar van de Yankees wint. Alsof je een honderddollarbiljet in een oude spijkerbroek vindt. Alsof je de loterij wint.

Alsof je de grote klapper maakt.

‘Je lacht.’ Tess steunde op haar elleboog en keek me aan. ‘Mag ik meelachen?’

‘Het is niets. Gewoon, dat ik hier ben met jou. Je kent het wel, soms zit het mee, maar meestal zit het tegen.’

Tess bewoog haar heupen heel lichtjes en ik gleed soepeltjes bij haar naar binnen, alsof we het al ontelbare keren hadden gedaan. Een paar seconden staarde ik alleen maar in haar diepblauwe ogen en liet ik tot me doordringen dat ik me in een luxueuze suite bevond, midden op de dag, met een ongelooflijke vrouw die een paar dagen geleden nog onbereikbaar voor me had geleken.

‘Nou, gefeliciteerd, Ned Kelly,’ zei Tess, waarop ze me kuste. ‘Volgens mij zit het je nu eindelijk eens mee.’

2

Ik had Tess vier dagen geleden ontmoet op het prachtige, witte zandstrand langs de North Ocean Boulevard van Palm Beach.

Wanneer ik me voorstel, zeg ik altijd ‘Ik heet Ned Kelly, net als de bandiet.’

Een leuke binnenkomer in een bar vol rouwdouwers, toch? Behalve dan dat niemand weet over wie ik het heb, afgezien van een paar bier drinkende Austra liërs en een enkele Brit.

Die dinsdag zat ik op het strandmuurtje nadat ik de omkleedcabine en het zwembad van het landhuis waar ik werk, had schoongemaakt. Ik was de parttimezwembadschoonmaker en parttimeboodschappenjongen van Sol Roth – Sollie, voor zijn vrienden. Hij bezat een van die grote villa’s die je vanaf het strand ten noorden van de Breakers ziet staan en waarvan je je afvraagt, jezus, van wie is die?

Ik maakte het zwembad schoon; poetste zijn verzameling klassieke auto’s van Ragtops; bracht zijn spullen naar de stomerij; en zo tegen de avond speelde ik soms een paar spelletjes gin

rummy met hem aan de rand van het zwembad. Ik huurde een kamer bij hem, in het koetshuis boven de garage. Sollie en ik hadden elkaar ontmoet bij Ta-boó, waar ik destijds in de weekenden als ober werkte. In die tijd had ik ook een baantje als parttimestrandwacht in Midtown Beach. En Sollie kwam met een voorstel dat te mooi was om af te slaan, iets waarover hij naderhand graag grapjes maakte.

Ooit had ik op de universiteit gezeten. Ik had zelfs het 'echte leven' geprobeerd. Ik had een tijdje lesgegeven in het noorden, tot het fout liep. Het zou mijn vrienden hier waarschijnlijk een hartverlamming bezorgen als ze wisten dat ik ooit hard had zitten blokken om een doctorandustitel te halen in sociale pedagogie, op de universiteit van Boston. 'Doctorandus in wat?' zouden ze waarschijnlijk vragen. 'In strandmanagement?'

En dus zat ik op die prachtige dag op het strandmuurtje. Ik zwaaide naar Miriam, mijn buurvrouw, die in het grote landhuis in mediterrane stijl naast Sollies villa woonde en een ommetje over het strand maakte met haar hondjes, Nicholas en Alexander. In de branding was een stel kinderen aan het surfen. Terwijl ik naar de zee staarde, dacht ik eraan om een ren-zwem-ren te doen. Zo'n anderhalve kilometer over het strand joggen, dan terugzwemmen, en vervolgens het hele traject nog een keer afleggen, maar dan hardlopend.

En plotseling, als in een droom, verscheen ze.

Ze liep in een prachtige, blauwe bikini met haar voeten in het water. Haar lange kastanjebruine haar zat in een knotje, waar een paar krullende lokken uit ontsnapt waren.

Ik vond gelijk al dat ze iets verdrietigs uitstraalde. Ze staarde met een lege blik naar de horizon. En ik dacht dat ze haar ogen afveegde.

Opeens kreeg ik een ingeving: het strand, de golven, het mooie meisje overmand door liefdesverdriet... Zou ze soms iets doms van plan zijn?

Op mijn strand.

Dus jogde ik naar haar toe. 'Hé...'

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes tegen de felle zon en tuurde naar haar adembenemende gezicht.

'Als jij van plan bent wat ik denk dat je van plan bent, doe het dan niet.'

'En wat denk jij dan?' Ze keek me verbaasd aan.

'Ach, ik weet het niet. Ik zie een mooi meisje op het strand dat haar ogen afveegt en met een troosteloze blik naar de zee staart. Was er niet een film waarin zo'n scène voorkwam?'

Ze glimlachte.

Toen wist ik zeker dat ze had gehuild.

'Bedoel je die film waarin het meisje op een hete middag het water in loopt om een eindje te gaan zwemmen?'

'Ja,' zei ik schokschouderend. Ik geneerde me ineens een beetje. 'Die bedoel ik.'

Ze droeg een dunne, gouden ketting om haar nek en had een prachtig gebronsd lichaam. Ik had ook een accent gehoord, misschien was ze Engelse.

Jezus, wat een stuk.

'Ik ben gewoon voorzichtig, denk ik. Ik wil geen ongelukken op mijn strand.'

'Jóúw strand?' zei ze, terwijl ze omhoogkeek naar Sollies huis. 'En dan is dat zeker ook jóúw huis?' Ze glimlachte, het was overduidelijk dat ze me plaagde.

‘Uiteraard. Zie je dat raam boven de garage? Kom, als je hier gaat staan, kun je het zien.’ Ik draaide haar de goede richting uit. ‘Tussen die palmen. Als je je een beetje naar deze kant buigt...’

Godzijdank, het was me gelukt. Ik had haar aan het lachen gekregen.

‘Ned Kelly,’ zei ik, en ik stak mijn hand uit.

‘Ned Kelly? Net als de bandiet?’

Daar keek ik van op. Nog nooit had iemand dat tegen me gezegd. Ik stond haar met een verdwaasde grijns op mijn gezicht aan te staren en al die tijd hield ik haar hand vast.

‘Sydney, New South Wales,’ zei ze, waarbij ze haar Australische accent nog even aanzette.

‘Boston.’ Ik grijnsde naar haar.

En zo begon het. We kletsten een tijdje en ze vertelde me dat ze hier al een paar maanden woonde en dat ze vaak lange wandelingen over het strand maakte. Ze zei dat ze de volgende dag misschien weer deze kant op zou komen. En ik zei dat de kans bestond dat ik er dan ook zou zijn. Ik keek haar na toen ze wegliep en ging ervan uit dat ze me vanachter haar vierhonderd dollar kostende Chanelzonnebril uitlachte.

‘Trouwens,’ zei ze, terwijl ze zich plotseling omdraaide, ‘over die film. Dat was *Humoresque*. Met Joan Crawford. Die zou je eens moeten bekijken.’

Diezelfde avond huurde ik *Humoresque* en aan het eind van de film verdronk de beeldschone heldin zich in zee.

Op woensdag kwam Tess weer langs, ze zag er nog sexyer uit dan de vorige keer.

Ze droeg een zwart badpak en had een strooien hoedje op haar hoofd. Deze keer zag ze er niet verdrietig uit. We namen gezamenlijk een duik in het water.

Ik vertelde haar dat ik haar zou leren bodysurfen en een tijdje speelde ze het spelletje mee. Toen ik haar losliet, dook ze op de goede golf en scheerde ze als een volleerd surfer naar het strand. Daar draaide ze zich om en lachte naar me.

‘Ik kom uit Australië, suffie. We hebben daar ons eigen Palm Beach. Net voorbij Whale Beach, even ten noorden van Sydney.’

We maakten een ‘afspraakje’ om twee dagen later in het Brazilian Court te gaan lunchen. Dat was het hotel waar ze verbleef, een van de chicste tenten in de stad, een paar straten van Worth Avenue vandaan.

Die twee dagen leken voor mijn gevoel een eeuwigheid te duren. Elke keer dat mijn mobieltje rinkelde, dacht ik dat zij het was om de afspraak af te zeggen.

Dat gebeurde niet. We troffen elkaar in Café Boulud, waar je een maand van tevoren moet reserveren, tenzij je iemand als Rod Stewart of zo bent. Ik was even nerveus als een tiener voor zijn eerste afspraakje. Ze zat al aan een tafeltje in een sexy, strapless jurk. Ik kon mijn ogen niet van haar afhouden. We zijn niet meer aan het dessert toegekomen.